ФОНТАРД

... друзям та знайомим

ВСТУП ДО НОМЕРА

У цьому випуску ми зібрали кілька тем, які, як нам здається, варті уваги.
Поговорили з тими, хто робить музику не заради хайпу.
Згадали місця, де тусили.
Подивились на мистецтво збоку.
Написали тексти про те, що не вміщається в стрічку новин.

Додали трохи графіки, трохи жартів і трохи історій — щоб на кілька сторінок цей світ став не таким сірим.

Цей номер — не спроба когось здивувати.
Ми просто робимо те, що робили завжди:
збираємо сенс з того, що лишається після дня, музики, фраз і розмов.

Ми не претендуємо на об'єктивність чи істину.
Просто хочемо залишити слід.

Читайте, згадуйте, смійтесь, передавайте далі.
І — тримайтесь.

Всім добра і позитиву.

ТАТУХІ ВМИКАЧА

балачка з Льохой Казанцевим, лідером гуртів БремСтокер та ТатухіВмикача

Останні роки на український панк сцені відбувся певний застій, нових чи то альбомів або гуртів що б привертали увагу не виникало. Та пару місяців тому інтернет підірвали гурт ТатухіВмикача. Колоритний oldschool замішаний на українських соціальних реаліях. За короткий час гурт не тільки записав більш ніж десяток пісень, та відзняв декілька відео, а й став популярним серед андеграундних спільнот. На тему творчості команди ми вирішили побалакати з одним із засновників Татух Льохой Казанцевим, відомого широкому загалу як лідер гурту БремСтокер. Що з цього вийшло читайте далі.

ФонтарЪ: Розкрий таємницю хто такий Вмикач та шо то в нього за татухи в нього, шо це за ідея. Звідкіля взялась така назва і де ти надибав басиста та ударницю?

Льоха: **Вмикач відомий рівненський музикант. МБП, Марчес, Спалені Вітрила, Чобі і ще багато гуртів де він приймав участь. Як і більшість рівненських митців, він дуже ображається на стьоб та гумор. Тому коли всі в Рівному почали стібатись з його татухі (на руці він набив квіточку) він розізлився і звалив у Київ. Якшо поритись в мемах спільноти #РівненськиРокери, знайдеться багато пенисів з Татухою Вмикача.**

Я переживав дуже погані часи. Алкоголь, важки наркотики, прастітуткі. Треба було вибиратись з того всього. Якраз з Америки повернувся мій дрєвній сабутильник Нінзя. Він працював звукорежисером з гуртом Bad Religion, але його поперли, бо він типовий обригос, крутив звук з півком під арахіс. Ну ми з ним рішили, що настав час піти в завязку, бо то все не йде на користь

творчості, та зробити супер панк-групу. Тупі тексти, та херовий саунд. І по любому, щоб дівчина на барабанах. Якраз Ксюху виперли з якоїсь чергової команди хемеер невдах. Бо у патлачів завжди місячні, а вона може боляче вломить.

Все так склалось, що мене це навіть налякало. Назва придумалась аж бігом, бо Вмикач нив на всю Україну і погрожував вивести татуху. Гроші на наркотіки закінчились і у мене і у Нінзі. Теми для пісень я строчу як кулемет. Ми сіли та записали сімнадцять треків за два місяці з нуля. Чекаємо всеукраїнської шани, бо ми робим офігенні пісні .

ФонтарЪ: Татухи та БремСтокер в чому різниця як для тебе, яким життя буде жити далі БремСтокер закинеш його до на полицю чи ці два проекти будуть працювати паралельно ?

Льоха: **Брем Стокер фіг куди закинеш. Як написав якийсь штріх в неті, Татухі для молоді а Брем Стокер для всіх. Є парочка треків і готується кліп БС. Треба скоріш все поробити, бо почнуться літні фестивалі і всьо.**

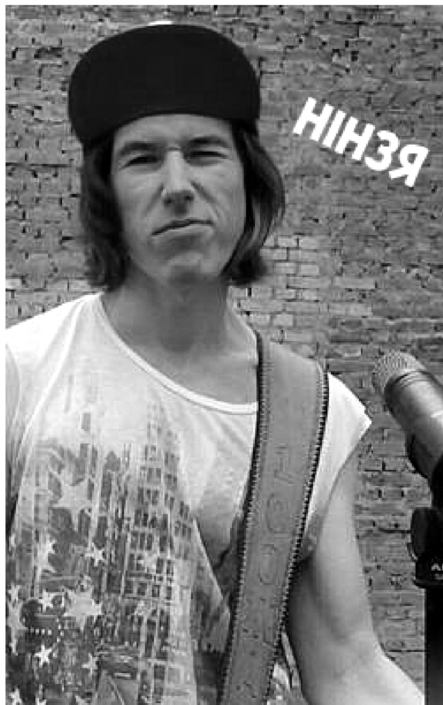
ФонтарЪ: Що особисто для тебе означає цей проект?

Льоха**: Татухі це можливість сказати в улюбленій для мене формі все що хочеться сказати. А коли нема чого сказати, можна покричати чи повити. Та ще врубити гучніше комбік, вийти на виступ, та зіграти коєкак, бо був занятий тим що стрибав шо Кін-Конг. Брем Стокер це як жінка, секс звичний, знаєш що треба робити в ліжку. А Татухі то шлюха - маєш її в**

ТАТУХІ ВМИКАЧА

різних формах, та ще й друзів покликав.

ФонтарЪ: Гурт по стилістиці стара панк школа, вибір з одного боку зрозумілий але чи буде знайдена цільова аудиторія в країні, бо як кажуть “знатоки” чим в країні більше мрачняка тим менше потрібен в ній панк, бо панк можна грати зараз тіко там де соціальний ріст та стабільність шоб молодь бунтувала та випускала дурь. Чи проект Татухи е своечасним ?

Льоха: **У нас є чат адмінів і я просто там задав питання. Шо ми з Нінзєй нарізались і хочемо створити проект. Шо грати, мєтол, хардкор чи панк77? Всі чомусь сказали панк77. А могло бути по іншому, наприклад Татухі мали б назву Колян і ми тоді стали грали напевно якийсь соціальний нюметал, все вирішило опитування. Чи проект своєчасний ? Так Ми вже своєчасні. Два місяці групі а вже концерт у Львові, в кабаку де не можна матюгатись, та запрошення на чотири фестивалі літом.**

ФонтарЪ: В текстах багато ненормативної лексики, як ви як колектив на це дивитись, таке не поставлять на радіо не покажуть по тв, це не буде в майбутньому ставати на перешкоді творчості гурту ?

Льоха: **Нас радіо і тіві в тому українському форматі шо є , нас не цікавлять. Взагалі весь той український шоу-уєбанізм нам до одного міста. Ми панк-рок-шоу. Музика це не тільки товар, який потрібно вдало продавати. Багато музикантів про то забули. Ми про це нагадуємо своєю творчістю. Мати? Ми**

БАЛАЧКА З Льохой

матюкаємось? А чого мені про це раніше не повідомили? Я то думав що наша лірика споріднена з ОЄ та Мізоряном, от халепа!

ФонтарЪ: Гурт вже зацінили, е там якісь запрошення на якісь глобал фести ?

Льоха: **Поки що глобал байк-фести але ведуться перемови з ще деякими. Чекайте, все буде в новинах.**

ФонтарЪ: На скільки відомо вже готовий новий альбом, це продуктивність праці чи добре обдуманий проект ?

Льоха: **Бажання грати музику важливіше за вміння. Цим все сказано. Ми збираємось. Я пишу три текста. Придумуємо музику і в той же день все записуємо. Часу і бажання мучатись над ріфаками та соляками нема. Після концерту у Львові, перерва на днів десять, а потім в тому ж режимі пишемо нові пісні далі. Робим як виходить, а там буде видно. Може розпадемось.**

ФонтарЪ: Шо символізує назва альбому чи тут є якийсь прихований підтекст ?

Льоха: **Раджу всім напрягтись і пошукати мем про то. Взагалі весь сенс назви розкритий в пісні Жопа Йоко Оно. Не хтілось нагружати молодняк бородатою історією, але ж попередити про жопу треба було!**

ФонтарЪ: Яка твоя улюблена пісня Татух та чому ?

Льоха: **Кожна нова пісня стає улюбленою. Потім знов**

ТАТУХІ ВМИКАЧА

пишеться нова і вона улюблена. Сама стьобна для мене Відік.

ФонтарЪ: Скільки відео Татух відзнято, хто писав сценарій, вони е відображенням пісень чи несуть більш філософське навантаження ?

Льоха: **Зараз відзняли чотири відео. Прошу не забувати шо це панк рок, який стиль така і філософія. Ми знімаємо без навантажень, навіть проснувшись з ранку я не знаю, що ввечері ми зробимо новий кліп. Просто хочеться шось робити і дієш від бажання та обставин. Одне можу сказати, кліпів ще буде багато, бо нам подобається процес.**

ФонтарЪ: Що би хотів сказати всім існуючим та майбутнім слухачам та фанам гурту Татухі ?

Льоха: **Я був у шоці, що за такий короткий строк у нас з'явились фани, Татухі ж гівно. Вобщем ідіть ви всі лісом.**

ЦЕ ТОБІ, СНЕЖКО!
З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ

А ДЕ
СТРУНИ?..

НАВЧИШСЯ ГРАТИ –
ПОДАРУЄМО СТРУНИ!

Огляд місць тусовки полтавських неформалів

Цей огляд місць тусовки полтавських неформалів демонструє лише частину з тих місць, які були важливими для молодіжної культури того часу.
Кожен куточок міста мав свою власну історію та специфіку. Ці місця були не просто точками збору, але й платформами для самовираження, розвитку та взаємодії молодих людей.
У місті Полтава, на протязі багатьох років, існувала непересічна тусовка неформальної молоді. Вона складалася з різних місць, які стали своєрідними символами цього культурного руху. Кожна з тусовок мала свою особливу атмосферу та приваблювала своїм унікальним колоритом. Хоча деякі з цих місць можуть бути закриті чи змінити свою сутність з плином часу, спогади про них живуть у серцях тих, хто брав участь у цих тусовках та відчував їх особливий дух.
«Іній», безалкогольне кафе-морозиво, було дуже популярним на початкових етапах розвитку полтавської тусовки. Незважаючи на холодну назву, там панувала тепла атмосфера, і взимку це місце продовжувало бути улюбленим серед молоді. Однак, з часом Іній перетворився на інший заклад "Золотого фазана" .
Після закриття «Інія», нефори знайшли нове місце для зустрічей - Каравай, кафе, що знаходилося біля Краєзнавчого Музею. Це місце стало славнозвісним і популярним серед тусовщиків, але, на жаль, потім його спалили.

«Каліфорнія», незвичайне місце розташоване на схилі гори за Будівельним Інститутом, заростає деревами та чагарником. Це місце стало своєрідним сезонним майданчиком для тусовок неформальної

студентської молоді. Говорять, що іноді там буває дуже весело. У зимовий період багато зібраних з Каліфорнії перебирається на «Фонарь».

Розповідаючи про місто тусовки полтавських неформалів, не можна обійти увагою ще одне цікаве місце – «Стіна». Ця стіна з бетону, яка розташована по дорозі від «кам'янки» до «Каліфорнії», була вкрита графіті рок та метал тематики. У 90-х роках цей проект був одним з перших в Україні і зібрав навколо себе багатьох неформалів з Полтави та інших міст. Першими на стіні з'явилися написи від Князя, а після нього приєдналися Кісер, Кутузов, Мідний, Гена Індіанець, Плахов та Снуппі, які витворили чудові графіті. Протягом часу до стіни приєдналися інші художники, але зараз, хоч і малюнки залишилися, місце поросло кущами.

Ще одна локація, яка неодмінно притягувала тусовщиків, це Каньйон. Це особлива тусовочна місцина під Калифорнією, куди спочатку збиралися ті, хто

не досягнув "Каліфорнії". Згодом Інституцька гора трохи посунулася до Каліфорнії, і останню зникла з мапи, а тусовка перейшла на Каньйон. Тепер це місце традиційних зборів неформалів 1 квітня та 31 жовтня, на Хеллоуїн.

Співоче Поле – амфітеатр, розташований на території парку культури та відпочинку «Перемога», було місцем проведення полтавського рок-фестивалю Мазепа-фест. Цей фестиваль зібрав у собі шанувальників рок-музики з усієї області, які насолоджувалися виступами відомих гуртів та виступами молодих талантів. Крім цього, коли фестиваль не проводився, Співоче Поле ставало репетиційною базою

для металістів та місцем тусовки полтавських готів.

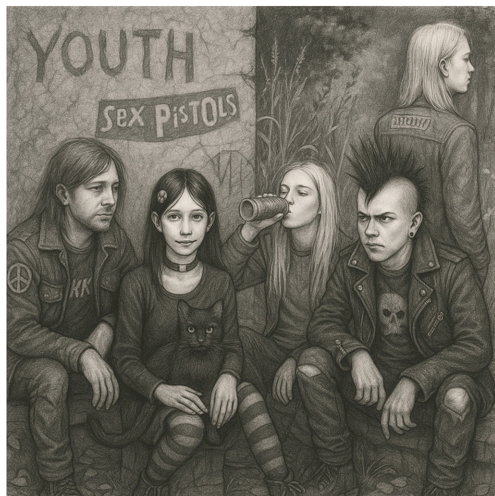
Тусовка «Фонарь» становила околиці кафе "Затишок" на вулиці Жовтневій, включаючи довгий кам'яний парапет під колишньою міською дошкою пошани. Саме тут зародилася та розвивалася полтавська тусівка, яка приваблювала неформалів з усіх куточків міста. Розташований поруч легендарний паб-наливайка «Хвилинка» також став невід'ємною частиною цієї тусовки. Хоча іноді вона може переміщуватися в інші місця, завжди повертається на Фонарь, щоб знову зібрати разом полтавських неформалів. Металісти є найдавнішою та найвідомішою тусовкою серед полтавських неформалів. Вони першими освоїли Ліхтар, влаштовували реальні бійки з гопниками, виховували ментів та подорожували на рок-концерти до Києва, Харкова та Львова. Їх страсть до метал-музики та агресивний зовнішній вигляд викликали суперечки та неприйняття з боку інших соціальних груп, але це не завадило металістам залишатися вірними своїм уподобанням та створювати особливу атмосферу тусовки в місті.

Тусовка «Фонтан» розташовувалася біля театру Котляревського. Це місце переважно населяли обригани, які одягали футболки з символікою гуртів "КіШ" та "Сектор Газа". Обриганів не було особливо популярними серед інших груп неформалів, і в зимовий період вони перебиралися на Головпоштамп. Пізніше було встановлено пам'ятник дівчині, яка загубила

мобільний телефон, що стало символом фонтанної тусовки. Однак, панки, які відносилися до іншої соціальної групи, часто вночі підходили до цього пам'ятника, вкладали цеглу в руки статуї та писали на ній "мабіла". Це вчинок викликав неприязнь з боку комунальників, поліції та особливо Феді - епічного пепса, який у години патрулювання міста тусувався на фонтані з обриганами. Таким чином, тусовки полтавських неформалів, зокрема «Фонарь» та «Фонтан», стали особливими місцями зібрання та самовираження для різних соціальних груп. Вони втілювали дух свободи, музичної культури та нонконформізму серед молоді, надаючи їм можливість відчути себе частиною спільноти, де їхні інтереси, музичні уподобання та стиль життя були прийняті. Незважаючи на можливі суперечки та непорозуміння з іншими соціальними групами, тусовки полтавських неформалів зуміли зберегти свою унікальну атмосферу та стати важливою складовою частиною культурного життя міста.

Кафе-бар "Помідор" був улюбленим місцем шанувальників ідей Джека Керуака, Антона Лавея, Елістера Кроулі, Говарда Лавкрафта та Карлоса Кстанеді. Цей затишний заклад створював містичну атмосферу, приваблюючи своїм особливим духом.

Паб "Легіон", розташований у підвалі напроти "Шоколадниці", був улюбленим місцем полтавських панків та хуліганів. Тут панувала весела атмосфера, де можна було дивитися футбольні матчі та насолоджуватися пивом. Час від часу у цьому затишному підвальчику відбувалися панк та ска сесії. Зараз на цьому місці розташований ресторан

української кухні.

На території Пушкарівської балки, яка розташовувалась між Огнівкою, Садами та Пушкарівкою, розташовувалися ставки, де колись збиралися неформали. Там вони купалися, смажили шашлики та співали пісні під гітару. Однак з часом ці ставки стали забутими та занедбаними, зливаючи нечистоти та забруднюючи навколишнє середовище.

"Княжий Келих" (КК) був епічним закладом для алкопатів та різних типів неформалів. Він був відомим місцем зібрання, але на жаль, заклад закрився. Незважаючи на спроби відкрити ресторан та фастфуд на його місці, ці заклади не змогли протриматися. Схоже, що карма цього місця не сприяла тривалому функціонуванню таких закладів.

"Рівендейл" – кафе-підвал, де збиралися реконі, рольовіки та толкіністи, знаходився напроти Краєзнавчого музею, по дорозі до Будівельного інституту. Це було місце, де люди з різних куточків міста зустрічалися, обмінювалися ідеями та займалися рольовими іграми. В "Рівендейлі" створювалася особлива атмосфера магії та фантазії, де кожен міг знайти рівнодумців і зануритися у світ рольових пригод.

Фарфоровий завод, що розташовувався на території колишнього фарфорового заводу у Полтаві, також слугував місцем для проведення метал та дез концертів. В цьому приміщенні звучала потужна музика, а шанувальники важкого року мали можливість насолоджуватися виступами улюблених гуртів. Проте, в один момент міліція

прибула і зупинила цю культурну подію, що призвело до припинення концертів у цьому місці.

Военний городок - будинок культури на території війскового авіаційного містечка Тут проводилися потужні метал-концерти, які збирали шанувальників цього жанру музики. Незабаром після цього, згоріла апаратура, і діяльність цього місця завершилась.

Пивний паб "Сто Доріг", що знаходиться біля Хреста, пропонує пиво в глечиках та музику від різних рокерів. Хоча металісти спробували виступати тут, але їм не сподобалася акустика в підвалі, яка не надавала можливості для виконання дез-металу. Проте, це місце залишається популярним серед митців та поетів, і досі продовжує свою роботу.

Клуб "22", який розташований у актовій залі заводу біля Макдональдсу, був місцем проведення масштабних сейшенів на початку 2000-х років. Нещодавно ця будівля стала об'єктом зносу і зараз на її місці проживають безхатченки, а іноді хлопці грають у страйкбол.

Нижні Млини, як місто літніх відпочинків для неформалів, були популярним місцем для медитацій і релаксу. Тут люди знаходили затишок і спокій, проводячи час біля водойм та на природі.

Дублянщина стала популярною локацією для проведення рольових ігор з творів Толкіна, страйкболу та концертів. Це місце залучало любителів фентезі та активного відпочинку, де вони могли зануритися у світ пригод та битв.

Капище, розташоване на схилі біля села Патлаївка, є однією з визначних тусовок

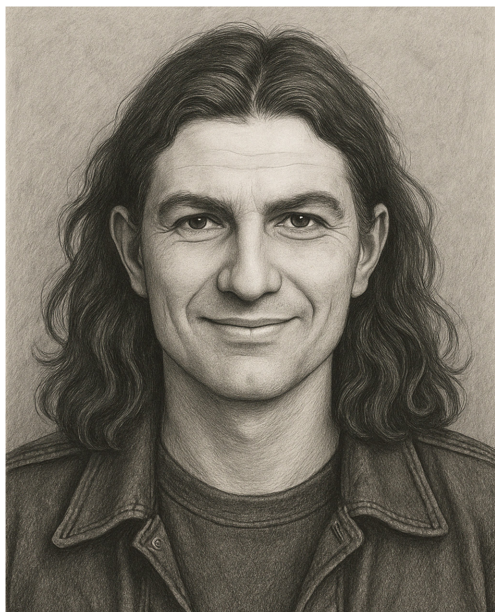

для неформалів у Полтаві. Капище має форму кола, яка символізує уявлення прадавніх слов'ян про космос. Воно включає безліч елементів, які детально описані на самому місці.
У центрі стоять символи верховного пантеону язичницьких богів: Сварог, Род та Родина. Раніше їх було п'ять, але пожежа, яка сталася близько десяти років тому, змінила це місце.
Крім визначних архітектурних елементів, Капище також приваблює своїм неперевершеним пейзажем. Розташоване серед соснового гаю на схилі, воно надає чудовий вид на місто, а зокрема на башту Південного вокзалу.

Кінець 90-х. Полтава. Перехідний період, VHS, старі «Мальвіни» на кіосках. У той час, коли більшість тягнулася до млявої попси, коли решта країни качала «Руки Вверх», з’явилися вони — скрябонуті. Ті, хто на повному серйозі слухав альбоми "Птахи", "Казки" та "Технофайт" і бачив у цих піснях не просто ритм, а філософію буденного абсурду.

Вони збиралися по четвергах біля ТРК "Лтава", носили з собою касети, давали один одному скопійовані тексти пісень, хтось приносив запис із телевізора. Це була така собі таємна спільнота, де панував не культ особистості, а культ розуміння. Бо «Скрябін» тих часів — це не про зірковість, а про химерну правду з

провінції, про темні під'їзди й роздвоєне життя.

Справжні фанати називали себе скрябонутими, а тих, хто приходив «на слух» і не копав далі радіохітів — недоскрябками. Між ними був етичний кордон. Бути скрябонутим означало: розуміти іронію. Любити похмуру щирість. Не боятись бути дивним.

У Полтаві рух був активний. Хлопці й дівчата пробували випускати свою фан-газету, вели щоденники з цитатами, створювали саморобні наклейки, мріяли про зйомку свого кліпу. І одного разу їх навіть запросили на телебачення — розповісти про себе у прямому ефірі. Це був короткий, але щирий момент, коли субкультура торкнулася реальності.

Вони не були агресивні. Не епатували. Не фарбувалися під готів. Їхня зброя — думка. Їхня мова — іронія. Їхній стиль — трохи постмодерн, трохи село, трохи філософія «я не вписуюсь — і не треба».

Сьогодні ця спільнота — частина тіньової історії української музики. Про неї мало говорять, але вона існувала, вплинула, залишила слід. Бо для когось «Скрябін» — це просто музика. А для когось — навігатор у морі самотності.

Зображення, що говорять: панк у мистецтві

У панк-культурі з самого початку важко було відокремити музику від візуального. Групи виступали з флаєрами, наклеєними вручну на стіни, малювали логотипи на куртках, вирізали літери з газет для обкладинок касет. Графіка не йшла слідом за звуком — вона йшла поряд. Іноді навіть попереду.

У 1970-х у Британії художник Джеймі Рід, використовуючи колажі, порізані шрифти й обличчя монархів, створює те, що стане обличчям Sex Pistols і цілої доби. Його робота — це не оформлення, а візуальний маніфест. Жовтий, як попереджувальний знак. Зелено-рожевий, як крик. Образи Ріда розповідали історії без музики, і ця здатність до прямої візуальної агресії — одна з головних характеристик панк-естетики в мистецтві.

На іншому кінці світу, в США, Реймон Петтібон створює впізнавану мову для Black Flag: чорні контури, текстові вставки, шорсткі ілюстрації, які виглядають як уривки з підпільної літератури. Його роботи не прикрашають музику — вони її доповнюють, створюючи інше напруження. У його графіці завжди є щось небезпечне, нестабільне, щось, що не має чітких відповідей. І саме тому вона жива.

Але панк у мистецтві — це не про прикраси для альбомів. Це спосіб думати. Колаж як спротив. Ручна

робота як свідомий вибір проти масовості. Плакат — як особиста зброя. Gee Vaucher, співзасновниця Crass, вивела це розуміння на новий рівень, створюючи сюрреалістичні полотна про суспільну травму, патріархальне насильство й утопії спротиву. У її картинах немає декоративності — зате є прямий контакт із реальністю.

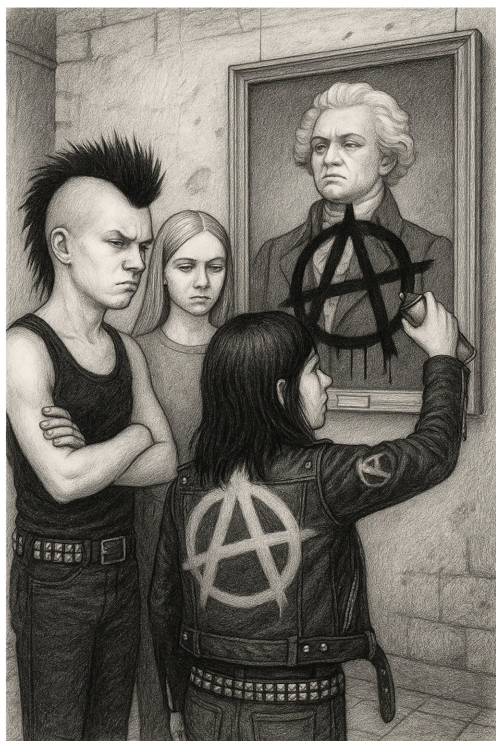
У Канаді й Нью-Йорку Fly — мисткиня, активістка, коміксистка — документувала життя сквотів, поліцейське насилля й панк-життя в своїй raw-графіці. В її історіях немає супергероїв — але є люди, що виживають, діють, малюють, зривають.

В Україні ж панк у мистецтві не був просто калькою з західної сцени. Тут він пройшов через інше тіло — пострадянське, травматичне, мовчазне. Саме тому кожен, хто працював у цій візуальній площині, мав справу не тільки з протестом, а й з пам’яттю.

Один із яскравих прикладів — Фріпулья, український художник і фензиновий автор, чия творчість поєднує панк, наїв, графіті, радянську типографіку та посттоталітарну іронію. Його роботи часто виглядають як знайдений у смітнику альбом, зшитий власноруч: нерівні лінії, обличчя без очей, герої, що говорять напівцитатами. Але саме це й надає його графіці правди. У світі, де все має бути «якісним», його фломастери працюють як виклик.

Не менш важливим є феномен Pink Punk Art Studio — київського арт-об'єднання, що виникло на стику street art, самвидаву й феміністичного активізму. Вони працювали з наклейками, трафаретами, дешевими ризографами, занурюючи панк у дівочу політику, побут і маргінальні

наративи. Їхні роботи — не лише вуличні, їх також можна побачити на сторінках фензинів, у підпільних архівах і на полотнах, що говорять про тілесність, ненависть, втому.

Мирослав «Джонік» Бігун, художник і музикант із Чернівців, починав із графіки для DIY-релізів, а згодом перетворив свої малюнки на виставкові об'єкти. У його естетиці багато від лінориту, народного стилю, але в тому й панковість — у поєднанні. Уміти зробити з ляльки-вуду ікону, із самопального буклету — артефакт. Цей тип візуальної прямоти — близький до суті панк-мистецтва, де важливе не досконалість, а позиція.

Окремо варто згадати Владу Ралко — художницю, яку складно назвати «панк» у буквальному сенсі, але в її роботах часто є той самий ефект — відторгнення, безкомпромісність, загострена чутливість. Її серії, створені під час Майдану, не є політичними в лоб, але вони жорсткі, нестерпні, «незручні». Саме такими й мають бути речі, які щось змінюють.

Панк-мистецтво — це не жанр. Це не «стиль оформлення». Це світогляд. Це означає відмовитись від безпечного. Від ідеального. Від усього, що виглядає правильно.

Інколи це просто аркуш паперу з намальованим від руки «fuck off». Але він — щиріший, ніж тисяча відполірованих картин.

СУБКУЛЬТУРИ: ВІД ОЗНАК ПРОТЕСТУ ДО ЖИТТЄВОГО СТИЛЮ

Субкультура — це не обов’язково про ірокез і ланцюг на штанях. Не лише про хардкор чи чорну помаду. І вже точно не тільки про підлітковий бунт.

Субкультура — це коли у людей з’являється спільна мова, жарти, манера вдягатись, ідеї, до яких вони торкаються з обережністю. Це коли чужий одразу "не в темі", а свого видно здалеку — по рухах, по словах, по запаху диму чи гірського поту. Це, зрештою, відчуття: "Я не один. Нас таких ще є".

Можна сказати, що панки, емо, ґоти — це "фронтові загони" субкультур. Видимі, яскраві, гучні. Але крім них, існує тиха армія.

Рибалки, що щонеділі зникають на світанку з бутербродами і термосом. Люди, які на форумах сперечаються про найкращі каремат і казан. Власники "Жигулів", що шукають рідну фару 1987 року. Фанати ретро-геймінгу, які грають у Dendy не тому, що нема на що новіше, а тому що "в Duck Hunt були свої сенси".

Бабусі на лавці біля під’їзду — теж субкультура. В них чітка ієрархія, місця, традиції та міфологія ("А ти чула, що з п’ятого знову те саме?..").

Субкультура — це не вікова штука. Це не лише про молодих. Просто в юності ми частіше шукаємо себе

назовні — через музику, одяг, пірсинг, галас. А з роками ми лишаємо собі тільки те, що справді гріє. І субкультура стає способом жити — а не способом виглядати.

Комусь важливо мати черевики Dr. Martens. Комусь — ідеальну наживку на карася. Комусь — поштову марку з Че Геварою. Але по суті — це одне й те саме: маленький знак у великому світі. Символ, що ми не зникли. Що ми ще тут.

Тому не смійся з того, хто малює на куртці групу, якої ти не чув. Не зневажай діда в беретці з написом "ЗА РИБУ!". Не викручуй очима, якщо хтось на повному серйозі сперечається про кращу версію операційної системи з 2004 року. Бо це — все живе.
Це все — намагання не бути сам-на-сам у цьому світі.

Субкультури зникають, трансформуються, лишають по собі нашивки, слова, сліди на асфальті, смішні фотографії і пару людей, з якими завжди є що згадати. Але щоразу, коли світ стає надто нормальним — вони повертаються. У новому вигляді. І знову збирають нас — таких дивних, різних, але живих.

ПОЛТАВА
POLTAVA

